

Eva Babia, una dona sense por

Il·lustració: Maria Picassó

Gairebé tothom la coneix. «És clar -direu- si és l'Eva del Globus!». I sí que l'és, i té nom i cognoms: Eva Babia i Privat. Del 1955. Vet-ho aquí, una dona de caràcter que, tot i ser de Barcelona, fa molt temps que se sent manresana. La seva història se sintetitza en un abans i un després d'El Globus, un bar que aquest hivern ha complert els quaranta anys. Fem-ho a pams: l'Eva va néixer al Poblenou barceloní, primera de quatre germans, amb el Julià, el Toni i el Jordi, en una família laica i catalanista malgrat els temps que corrien. El pare, que era el cap de l'Estació Marítima Internacional, els va dur a tots a la *escuela nacional* del barri on sortosament troben uns professors joves i de voluntat renovadora. Després, enllestit el COU, tastarà unes quantes feines fins a guanyar una plaça de funcionària a l'aleshores Instituto Nacional de Previsión. Massa estabilitat per a una època que convidava a la revolta. L'Eva aleshores demana l'excedència i amb cinc més s'enfilen en una autocaravana i se'n van a córrer Europa. Havia de ser només un llarg any sabàtic però l'any es fa curt i tornar a la rutina se'ls feia gros... La idea de muntar un bar va sortir esmorzant al de l'aeroport, un dia que van anar a acomiadar un amic seu polonès. Ja no tornaria mai més a fer de funcionària ?i fins el seu germà Julià s'apunta en aquesta follia i abandona una plaça segura que tenia a la banca. Aquell mateix dia visiten Manresa i és aquí on troben un vell magatzem que havia estat abans serradora. Allà on ningú mai hi hauria muntat un bar, ells hi van fundar el seu! «El que em va agradar de la ciutat aquella primera tarda és que semblava que tothom parlés català!». Eren cinc, i tots s'arremanguen per reformar aquell espai, que fins té pati i no albira competència: hi destinaran un any sencer de feina, el mateix que triguin d'obtenir els permisos. I el Globus s'enlaira un 27 de novembre, tot just vuit dies després que ho havia fet el Sielu. Manresa estava canviant, i més que ho faria, però això sí: aquell primer Globus encara sembla el mateix que podeu contemplar avui! Només el petit cedre que van plantar al jardí és ara un arbre majestuós que senyoreja la cantonada. Després, passats els primers quatre anys per

consolidar-se, els socis van anar plegant per un motiu o altre, i el més dolorós de tots, el del seu malaguanyat germà Julià, víctima d'un accident de trànsit el 1987. Però l'Eva s'ha sabut sobreposar a tot, i ha anat a obrir cada dia conscient de ser un veritable punt de referència, fonamentat en unes primeres taules de formatges o embotits, incorporant les *crêpes*, les truites, les amanides, i arribant a l'actual carta de vins i cerveses artesanes: un bar per trobar-s'hi i estar bé. Lluitadora i de caràcter bregós, hi ha qui la recorda a l'ampa de la Renaixença, on duia el fill, defensant un model d'escola obert i plural. O, de nit, entomant alguns aldarulls feixistes que pretenien arronsar-la, quan la brama deia que allò era un cau independentista. «De tot plegat n'hauríem de fer un llibre, perquè en aquests anys ens ha passat de tot, per plorar i riure, però una cosa és segura: jo no tinc por». Viatgera empedreïda, li agraden els bars d'arreu del món que conserven l'essència original, talment la que ella destil·la una dècada i una altra. Només la cabellera, negra i d'aires lleonins, ha anat canviant cap a tons argentats. Això i l'horari, reflex dels nous hàbits en el lleure: ara a les dotze es tanca, i es tanca per tothom. Si no és que -no ho vulgui el fat!- la pandèmia i les seves restriccions no facin possible continuar. Mentre això no passi, l'Eva hi és i el Globus... no es desinfla.